25. 8. 2008

ID: 55120

Obnova řízení

Zkoumání, zda nové skutečnosti nebo důkazy jsou způsobilé samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy příslušným orgánům dříve známými odůvodnit jiné než původní pravomocné rozhodnutí, musí být provedeno porovnáním dosud provedených důkazů a dosavadního skutkového zjištění s důkazním významem nově tvrzených skutečností nebo nově navrhovaných důkazů. Výsledkem tohoto zkoumání nemusí být ještě nové úplně změněné skutkové zjištění, nýbrž určitý stupeň pravděpodobnosti či důvodný předpoklad pro možnou změnu rozhodnutí. Nestačí nekritické převzetí nově tvrzených skutečností či důkazů bez jejich zhodnocení ve vztahu ke skutečnostem a důkazům, z nichž povstalo původní skutkové zjištění. Způsobilost nové skutečnosti nebo důkazu změnit původní rozhodnutí je vždy třeba posuzovat podle právního stavu existujícího v době vydání původního rozhodnutí, tedy ex tunc.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 4 Tz 97/2007, ze dne 22.1.2008)

Nejvyšší soud České republiky projednal v neveřejném zasedání stížnost pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti České republiky ve prospěch obviněného J. H., proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 3. 1. 2007 sp. zn. 31 To 460/2006, ve věci vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 5 Nt 1801/2006 a rozhodl podle § 268 odst. 1 písm. c) tr. ř. tak, že stížnost pro porušení zákona se zamítá.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 14. 12. 2004 sp. zn. 6 T 287/2004 byli obvinění J. H. a J. F. uznáni vinnými trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., kterého se dopustili tím, že v L. dne 19. 6. 2004 kolem 08:45 hod. v herně M. v ulici I. H. J. F. namířil na J. M., krátkou střelnou zbraň, donutil jej kleknout a přiložil mu ji na záda, přitom po něm požadovali sdělení o uložení peněz, které J. H. odcizoval, když tak způsobili škodu v částce 148.370,- Kč.

Za tento trestný čin byl obviněnému J. H. uložen trest odnětí svobody v trvání čtyř let, obviněnému J. F. v trvání tří let. Pro výkon trestu byli podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. oba zařazeni do věznice s ostrahou. Dále bylo rozhodnuto o povinnosti obviněných k náhradě škody.

Ohledně obviněného J. F. nabyl výše uvedený rozsudek právní moci dne 5. 1. 2005.

Odvolání obviněného J. H. bylo jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítnuto usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 9. 3. 2005 sp. zn. 31 To 53/2005 a tím rozsudek soudu prvního stupně nabyl právní moci i ve vztahu k jeho osobě.

Dovolání, které ve věci podal obviněný J. H., bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 10. 2005 sp. zn. 5 Tdo 1048/2005 odmítnuto podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., jako zjevně neopodstatněné.

Stížnost pro porušení zákona, kterou ministr spravedlnosti podal k Nejvyššímu soudu ve prospěch obviněného J. H., byla usnesením tohoto soudu ze dne 11. 1. 2006 sp. zn. 5 Tz 170/2005 zamítnuta podle § 268 odst. 1 písm. c) tr. ř., jako nedůvodná.

Ústavní stížnost obviněného J. H. byla usnesením Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2007 sp. zn. IV. ÚS

176/06 odmítnuta.

Podáním ze dne 23. 1. 2006 doručeným Okresnímu soudu v Liberci dne 24. 1. 2006 podal obviněný J. H. návrh na povolení obnovy řízení, v němž uvedl skutečnosti, které podle jeho názoru ve spojení s jinými již dříve provedenými důkazy odůvodňovaly jiné rozhodnutí o vině.

Usnesením ze dne 7. 11. 2006 sp. zn. 5 Nt 1801/2006 rozhodl Okresní soud v Liberci tak, že podle § 283 písm. d) tr. ř. návrh na povolení obnovy řízení zamítl, neboť nebyly shledány důvody podle § 278 tr. ř.

Proti tomuto usnesení podal obviněný J. H. včas a řádně stížnost, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci svým usnesením ze dne 3. 1. 2007 sp. zn. 31 To 460/2006 podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl jako nedůvodnou.

Proti citovaným soudním rozhodnutím podal obviněný J. H. ústavní stížnost, kterou Ústavní soud svým usnesením ze dne 6. 8. 2007 sp. zn. IV. ÚS 648/07 odmítl.

Proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 3. 1. 2007 sp. zn. 31 To 460/2006, vydaného ve věci vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 5 Nt 1801/2006, podal ministr spravedlnosti dne 21. 11. 2007 podle § 266 odst. 1 tr. ř. k Nejvyššímu soudu stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněného J. H.

Podle jeho názoru byl napadeným usnesením porušen zákon v ustanoveních § 147 odst. 1 a § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. a v řízení předcházejícím rovněž v ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. ve vztahu k ustanovení § 278 odst. 1 tr. ř.

Stěžovatel v prvé řadě uvádí jména osob, jejichž svědecký výslech obviněný ve svém návrhu na obnovu řízení okresnímu soudu navrhoval. Jedná se o M. S., J. U., J. I., M. N. a M. N. Obviněný taktéž navrhoval provedení důkazu poslechem nahrávky s poškozeným M., kterou pořídila jeho sestra.

Ještě před konáním veřejného zasedání dne 21. 9. 2006 bylo poukázáno na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 9. 2006 sp. zn. 4 Tz 106/2006, jímž bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 22. 3. 2006 sp. zn. 31 To 51/2006 a předcházející rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 19. 4. 2005 sp. zn. 6 T 333/2004 v trestní věci obviněného M. K.

V odůvodnění svého rozsudku se Nejvyšší soud mj. vyslovuje k důvěryhodnosti výpovědi obviněného J. F., která byla ve věci sp. zn. 6 T 333/2004 jediným důkazem o vině obviněného K. V této souvislosti konstatuje, že v daném případě provedené důkazy při jejich důsledném hodnocení neumožňují učinit jednoznačný závěr, že pachatelem, který společně s obviněným J. F. provedl loupežné přepadení benzínové čerpací stanice byl právě obviněný M. K.

V trestní věci obviněného J. H. přitom bylo vedeno původně společné řízení jak proti J. H., tak proti obviněnému J. F. a obviněnému M. K., přičemž věc obviněného M. K. vedená pro skutek, kterého se měl tento obviněný dopustit společným jednáním s obviněným J. F., byla vyloučena k samostatnému projednání a rozhodnutí až usnesením ze dne 14. 12. 2004 č. j. 6 T 287/2004-190 a věc obviněného M. K. byla dále vedena pod sp. zn. 6 T 333/2004.

Po posouzení obnovovacího řízení v trestní věci obviněného J. H. má ministr spravedlnosti za to, že Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pochybil, resp. nesprávně vyhodnotil relevanci rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 13. 9. 2006 sp. zn. 4 Tz 106/2006. Nelze totiž přehlédnout, že oba skutky, které jsou spojeny pouze osobou spoluobviněného J. F., vykazují značnou míru shodných rysů. Shodná je i skutečnost, že v obou trestních věcech byla v podstatě jediným usvědčujícím důkazem o vině druhého obviněného výpověď obviněného J. F. Za zcela podstatnou okolnost, kterou

však Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci v odůvodnění svého rozhodnutí bezdůvodně bagatelizuje, přitom považuje to, že o obou těchto trestních věcech bylo rozhodováno původně ve společném řízení, vedeném pod sp. zn. 6 T 287/2004.

Předmětem trestního řízení je skutek, což znamená, že o jednotlivých skutcích byť téhož obviněného je možné vést samostatné řízení. Tím spíše je pak možné vést samostatné řízení o skutku, který byl spáchán jinými osobami, které jsou navzájem spojeny toliko osobou jednoho ze spoluobviněných. V případě, že je však řízení vedeno jako řízení společné, lze v takovém případě jen obtížně odlišit jednotlivé složky řízení, které se vážou pouze k jednotlivým skutkům. Jinými slovy, v případě společného řízení se vede pouze jedno řízení, nikoli souběžně několik řízení jejichž počet by odpovídal počtu předmětů řízení, tj. počtu jednotlivých skutků. Z tohoto pohledu je patrné, že v případě zjištění nezákonnosti v řízení, je třeba vždy pečlivě vyhodnocovat, v jakém konkrétním směru a ve vztahu k jakému skutku k nezákonnosti došlo. Takovou úvahu však v odůvodnění rozhodnutí soudů obou stupňů stěžovatel postrádá.

Pokud jde o rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tz 106/2006, Okresní soud v Liberci mu při svém rozhodování o návrhu obviněného J. H. nevěnoval žádnou pozornost, o jeho existenci se v odůvodnění svého usnesení dokonce vůbec nezmiňuje, ačkoli tímto rozsudkem provedl při veřejném zasedání dne 7. 11. 2006 důkaz. Tuto zcela zjevnou vadu sice napravil Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, který se tímto důkazem zabýval, ovšem i jeho vyhodnocení relevance tohoto rozsudku Nejvyššího soudu je nedostatečné. Krajský soud pouze konstatuje, že porušení zákona vyslovené rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 13. 9. 2006 sp. zn. 4 Tz 106/2006 se vztahuje k jiné trestní věci, v níž figuroval obviněný J. F. s jinou osobou.

Ministr spravedlnosti vyslovuje názor, že podobně jako již ve věci obviněného M. K., provedené důkazy neumožňují učinit jednoznačný závěr, že pachatelem, který společně s J. F. provedl loupežné přepadení v herně M. v L. byl právě obviněný J. H. Právě s poukazem na citovaný rozsudek Nejvyššího soudu, byť v jiné věci, i v tomto případě mohl mít obviněný J. F. důvod nepravdivě označit obviněného J. H. za spolupachatele loupežného přepadení s úmyslem krýt skutečného pachatele loupeže a právě touto problematikou se soudy měly v řízení o obnově po provedení všech nově navržených důkazů zabývat.

Za těchto okolností nelze podle stěžovatele souhlasit s názorem Okresního soudu v Liberci, pokud zamítl návrh obviněného J. H. na povolení obnovy řízení v trestní věci sp. zn. 6 T 287/2004, ani s rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, pokud stížnost obviněného zamítl jako nedůvodnou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. Takové rozhodnutí je proto třeba hodnotit jako rozhodnutí, jímž byl porušen zákon v neprospěch obviněného J. H.

Ministr spravedlnosti v závěru stížnosti pro porušení zákona navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 3. 1. 2007 sp. zn. 31 To 460/2006 byl v neprospěch obviněného porušen zákon, a to v ustanoveních § 147 odst. 1, § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. a v řízení předcházejícím v ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. ve vztahu k ustanovení § 278 odst. 1 tr. ř. Podle § 269 odst. 2 tr. ř. pak aby napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, zrušil a to včetně předcházejícího usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 7. 11. 2006 sp. zn. 5 Nt 1801/2006, jakož aby zrušil i další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem k této změně pozbyla svého podkladu. Poté aby Nejvyšší soud podle § 270 odst. 1 tr. ř. věc vrátil (správně přikázal) Okresnímu soudu v Liberci, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

K podané stížnosti pro porušení zákona se písemně vyjádřil obviněný J. H. osobně i prostřednictvím svého obhájce. V podání zpracovaném obhájcem obviněného je vyjádřen naprostý souhlas s tím, co je ve stížnosti pro porušení zákona uvedeno. Taktéž je poukazováno na obsah podnětu k podání

stížnosti pro porušení zákona, jenž byl dne 27. 2. 2007 zaslán ministru spravedlnosti, a který byl Nejvyššímu soudu rovněž dán k dispozici.

Obviněný J. H. se ve svém vyjádření též plně ztotožnil s obsahem stížnosti pro porušení zákona. Považuje za nelogické, že svědek F. (správně obviněný F.) je v řízení proti jeho osobě vedeném Okresním a Krajským soudem v Liberci hodnocen jako věrohodný, když v řízení proti M. K., které vychází ze společného přípravného řízení, byl tentýž svědek (správně obviněný) Nejvyšším soudem vyhodnocen jako nevěrohodný. V řízení o povolení obnovy procesu byla podána dříve neznámá svědectví v jeho prospěch, když svědci zpochybnili výsledky původního ohledání místa činu i F. tvrzení o tom, že spálili na odstavné ploše u továrny své oblečení a maskování. Další výhrady a tvrzení obviněného J. H., obsažené v písemném podání, se týkaly výhradně původního řízení, v němž byl pravomocně odsouzen za trestný čin loupeže k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, případně spisového materiálu v této věci. V závěru pak žádá, aby věc byla projednána ve veřejném zasedání v jeho přítomnosti a aby přitom byl proveden důkaz trestním spisem M. K.

Nejvyšší soud podle § 267 odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž byla stížnost pro porušení zákona podána, v rozsahu a z důvodů v ní uvedených, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející.

V prvé řadě je nutné zdůraznit, že řízení o stížnosti pro porušení zákona je výhradně řízením návrhovým. To znamená, že jeho zahájení je možné pouze na návrh, jímž je podle § 266 odst. 1 tr. ř. stížnost pro porušení zákona, kterou je u Nejvyššího soudu oprávněn podat proti pravomocnému rozhodnutí soudu nebo státního zástupce výhradně ministr spravedlnosti. V ustanovení § 267 odst. 1 tr. ř. je pak zakotvena povinnost ministra spravedlnosti ve stížnosti pro porušení zákona uvést, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se také domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí Nejvyššího soudu. Z ustanovení § 267 odst. 2 tr. ř. vyplývá, že podanou a odůvodněnou stížnost pro porušení zákona již nelze v průběhu řízení před Nejvyšším soudem měnit.

Rovněž těmito ustanoveními trestního řádu je vymezena přezkumná povinnost Nejvyššího soudu, která její samotnou realizaci zakotvuje v již výše citovaném ustanovení § 267 odst. 3 tr. ř. To jinými slovy znamená, že Nejvyšší soud může napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci a jemu předcházející řízení včetně usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 7. 11. 2006 sp. zn. 5 Nt 1801/2006 z hlediska jejich zákonnosti a odůvodněnosti přezkoumat pouze v tom rozsahu a z těch důvodů, které byly ve stížnosti pro porušení zákona ministrem spravedlnosti specifikovány.

Lze konstatovat, že ministr spravedlnosti v podané stížnosti pro porušení zákona napadenému rozhodnutí v podstatě vytýká, že ačkoli bylo po určitou dobu vedeno společné řízení ve věci obviněných J. H., J. F. a M. K., nebylo dostatečně zohledněno rozhodnutí Nejvyššího soudu, které bylo posléze v řízení o stížnosti pro porušení zákona vydáno výhradně ve věci obviněných J. F. a M. K., též ve věci řízení o povolení obnovy týkající se obviněných J. H. Ministr spravedlnosti v rozhodnutí soudů obou stupňů zejména postrádá úvahu o tom, ve vztahu k jakému skutku k nezákonnosti v řízení došlo, když ve společném řízení se vede pouze řízení jediné.

V této souvislosti je zcela nezbytné zdůraznit, že stížnost pro porušení zákona napadá konečné rozhodnutí krajského soudu, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu okresního, jenž zamítl návrh obviněného J. H. na povolení obnovy řízení. Je proto třeba poukázat na příslušnou právní úpravu týkající se podmínek pro povolení obnovy řízení.

Podle § 278 odst. 1 věta první tr. ř. se obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem, povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by

mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k stupni nebezpečnosti činu pro společnost nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu.

Návrh na obnovu řízení, resp. skutečnosti a důkazy v něm uvedené, hodnotí soud jednak z hlediska okamžiku, kdy vyšly najevo, a jednak z hlediska jejich samostatného účinku nebo účinku ve spojení s jinými již známými skutečnostmi či důkazy na pravomocné rozhodnutí. Nová skutečnost je taková skutečnost, která nebyla předmětem dokazování nebo zjišťování před rozhodnutím, jehož se návrh na obnovu týká. Skutečnost dříve v řízení příslušným orgánům neznámá je objektivně existující jev, který v téže věci nebyl důkazem, ale může mít vliv na zjištění skutkového stavu v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Novým důkazem je důkaz, který nebyl v původním řízení obsažen ve spise, uplatněn některou procesní stranou nebo proveden. Za dříve neznámý důkaz je pak třeba považovat též důkaz provedený, jehož obsah je však jiný než v původním řízení. Zde však musí být hodnoceny i okolnosti, popř. důvody, které vedly k obsahové změně důkazů. Skutečnosti a důkazy známé orgánu, který původně rozhodoval, jsou i ty již patrné ze spisu, s nimiž se orgán v rozhodnutí nevypořádal nebo je přehlédl. Nové důkazy se mohou týkat jak nových skutečností, tak i těch které již dříve obviněný namítal nebo byly známy, pro které však nebyly v původním řízení dostatečné či žádné důkazy. Obnově nebrání, že obviněný o existenci důkazů věděl a neuplatnil je. Novou skutečnost je pak třeba v řízení o obnově prokázat důkazy. Nové skutečnosti a důkazy přitom nejsou v řízení o obnově předmětem povinného zjišťování orgánů činných v trestním řízení, nýbrž jsou předkládány soudu spolu s návrhem na obnovu k posouzení, zda jejich existence v případě pravdivosti může vyvolat důvodné pochybnosti o správnosti napadeného rozhodnutí. Nezáleží přitom na tom, proč byly nové skutečnosti nebo důkazy dosud neznámé.

Zkoumání, zda nové skutečnosti nebo důkazy jsou způsobilé samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy příslušným orgánům dříve známými odůvodnit jiné než původní pravomocné rozhodnutí, musí být provedeno porovnáním dosud provedených důkazů a dosavadního skutkového zjištění s důkazním významem nově tvrzených skutečností nebo nově navrhovaných důkazů. Výsledkem tohoto zkoumání nemusí být ještě nové úplně změněné skutkové zjištění, nýbrž určitý stupeň pravděpodobnosti či důvodný předpoklad pro možnou změnu rozhodnutí. Lze tudíž uzavřít, že nestačí nekritické převzetí nově tvrzených skutečností či důkazů bez jejich zhodnocení ve vztahu ke skutečnostem a důkazům, z nichž povstalo původní skutkové zjištění. Proto ne každá nová skutečnost či důkaz je způsobilá vyvolat následky předvídané tímto ustanovením. Způsobilost nové skutečnosti nebo důkazu změnit původní rozhodnutí je vždy třeba posuzovat podle právního stavu existujícího v době vydání původního rozhodnutí, tedy ex tunc.

Zde je třeba uvést, že soudy nižších stupňů se ve svých rozhodnutích vydaných v řízení o povolení obnovy řízení podrobně zabývaly otázkou, zda důkazy, jež obviněný J. H. navrhl k provedení, jsou způsobilé změnit původní skutková zjištění, a zda tedy mohou vést k jinému rozhodnutí o vině a trestu, než které bylo vydáno v původním řízení. Okresní soud v Liberci postupně vyslechl navržené svědky J. U., J. Š., M. S., J. I., M. N., Mgr. D. B. a M. N. Z obsahu jejich výpovědí ale nezjistil nic natolik podstatně nového a dříve neznámého, co by mohlo dřívější závěry soudu o vině obviněného J. H. jakkoli významně zpochybnit. Okresní soud proto vyslovil závěr, že tyto důkazy nemají takovou povahu, aby mohly ve smyslu § 278 odst. 1 tr. ř. odůvodnit jiné rozhodnutí o vině obviněného a tudíž neshledal důvody pro povolení obnovy řízení a návrh obviněného podle § 283 písm. d) tr. ř. zamítl. Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, zabývající se předmětnou věcí na základě stížnosti obviněného proti usnesení okresního soudu, se pak s vyslovenými závěry ztotožnil, když původní argumentaci okresního soudu rozšířil o závěry vlastní, přičemž současně reagoval i na námitky uplatněné obviněným v podané stížnosti.

Nejvyšší soud v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění rozhodnutí obou výše jmenovaných soudů,

když nepovažuje za potřebné je v podrobnostech opakovat, neboť je v nich stručně a jasně řečeno, proč nově navržené a posléze i provedené důkazy nesplňují podmínky pro povolení obnovy řízení v dané věci.

Pokud stěžovatel označuje rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 9. 2006 sp. zn. 4 Tz 106/2006 ve věci obviněného M. K. za právní skutečnost, na jejímž základě měla být ve věci obviněného J. H. povolena obnova řízení a původní odsuzující rozsudek ohledně jeho osoby zrušen, nelze s takovýmto názorem souhlasit. Citovaný rozsudek Nejvyššího soudu byl vydán výhradně ve vztahu k obviněnému M. K., v jehož prospěch podal ministr spravedlnosti stížnost pro porušení zákona proti rozhodnutím soudu druhého a prvního stupně ve věci samé, nikoli proti rozhodnutí týkající se obnovy řízení, jako je tomu u obviněného J. H.

Pokud Nejvyšší soud ve věci obviněného M. K. shledal nedostatky, tak tyto se týkaly výhradně skutku, který měli spáchat společně obviněný M. K. a J. F. Obviněný J. H. na tomto skutku nebyl nikterak účasten. Věrohodnost tvrzení obviněného J. F. byla konfrontována výhradně s důkazy, které byly shromážděny ohledně skutku, jehož se měl dopustit s obviněným M. K. Právě zjevné rozpornosti mezi částí výpovědi obviněného F. a částí výpovědi svědkyně D., umocněné poznatky vyplývajícími ze záznamu o použití služebního psa, při absenci jiných přímých důkazů, vedly Nejvyšší soud k závěru, že při konečném rozhodnutí nebylo možné bez dalšího vycházet pouze z usvědčující výpovědi obviněného J. F. Nejvyšší soud v žádné části svého rozhodnutí ani nenaznačil, že by snad v rámci svého přezkumného řízení zjistil závažné procesní pochybení, které by mohlo mít přesah i ve vztahu k řízení týkajícího se skutku obviněných J. H. a J. F., který se odehrál v jiném čase a na jiném místě. Byť tedy přípravné řízení ohledně obou skutků, když pro první z nich byli stíháni výhradně J. F. a J. H. a pro druhý výhradně J. F. a M. K., probíhalo společně a teprve po podání obžaloby v řízení před soudem prvního stupně došlo k vyloučení skutku obviněných J. F. a M. K. k samostatnému projednání a rozhodnutí, nemá tato procesní skutečnost sama o sobě žádný význam, pokud jde o závěry vyslovené Nejvyšším soudem ve věci obviněného M. K., neboť v této se jednalo pouze a jedině o nedostatečnost v důkazech, resp. v jejich hodnocení, a nikoli o zákonnost vlastního procesního postupu orgánů činných v trestním řízení. Jestliže je ve výroku rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 13. 9. 2006 sp. zn. 4 Tz 106/2006 ve věci obviněného M. K. mj. vysloveno, že v řízení předcházejícím byl porušen zákon v ustanoveních § 2 odst. 5, 6, § 254 odst. 1 a § 256 tr. ř. v neprospěch tohoto obviněného, je tomu třeba rozumět tak, že se tak stalo výhradně ve vztahu k tomuto obviněnému a v této dané věci (skutek ze dne 3. 7. 2004 obviněných J. F. a M. K.) a stalo se tak usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 22. 3. 2006 sp. zn. 31 To 51/2006, a jemu předcházejícím rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 19. 4. 2005 sp. zn. 6 T 333/2004. Dovozovat z toho automaticky cokoli ve vztahu ke skutku obviněných J. H. a J. F. není možné, neboť v této věci bylo prováděno samostatné dokazování, přičemž shromážděné důkazy se v podstatě nikterak vzájemně neprolínaly a jediným styčným bodem byl obviněný J. F., jehož jednotlivé výpovědi byly vždy samostatně konfrontovány s množinou ostatních důkazů, opatřených vždy k příslušnému skutku.

Výše uvedený rozbor a závěry Nejvyšší soud vyslovil nad rámec vlastního přezkumu napadeného rozhodnutí, a tím do jisté míry vybočil z merita věci, které se týká výhradně důvodnosti zamítnutí návrhu obviněného J. H. na povolení obnovy řízení. Učinil tak ale vzhledem k obsahu podané stížnosti pro porušení zákona, když stěžovatel se takovéhoto vysvětlení domáhal, jelikož jej nenalezl v rozhodnutích soudů nižších stupňů.

V návaznosti na to, co bylo uvedeno, je třeba konstatovat, že rozsudek Nejvyššího soudu ve věci obviněného M. K. nemůže mít a také nemá takovou povahu a účinky, že by sám o sobě mohl vést k povolení obnovy řízení v jiné věci (obviněného J. H.). Takovýto účinek a význam má pouze pravomocný rozsudek, jímž bylo zjištěno, že policejní orgán, státní zástupce nebo soudce v původním řízení porušil svoje povinnosti jednáním zakládajícím trestný čin (viz ust. § 278 odst. 4 tr. ř.). To ale

ve věci obviněného J. H. nenastalo.

Nejvyšší soud na tomto místě nemůže zároveň nepoukázat na skutečnost, že původní odsuzující rozhodnutí ohledně obviněného J. H. bylo v minulosti dvakrát podrobeno přezkumu ze strany Nejvyššího soudu, a to v řízení o dovolání a v řízení o stížnosti pro porušení zákona a taktéž se jím zabýval Ústavní soud na podkladě podané ústavní stížnosti. Všechna podání byla těmito soudy odmítnuta nebo zamítnuta.

Též problematikou zamítnutého návrhu obviněného na povolení obnovy řízení se Ústavní soud z titulu podané ústavní stížnosti zabýval a rovněž toto podání neshledal důvodným a odmítl je.

Nejvyšší soud po provedeném přezkumném řízení zjistil, že pokud soudy nižších stupňů v předchozím řízení neshledaly ve věci obviněného J. H. žádné takové nové dříve neznámé skutečnosti či důkazy, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy již známými odůvodnit jiné rozhodnutí o vině a návrh obviněného na povolení obnovy byl okresním soudem zamítnut (§ 283 písm. d) tr. ř.)a krajským soudem toto rozhodnutí potvrzeno (§ 148 odst. 1 písm. c) tr. ř.), tak takovýto postup byl v souladu se zákonem.

Na základě výše uvedeného pak Nejvyšší soud podle § 268 odst. 1 písm. c) tr. ř. podanou stížnost pro porušení zákona zamítl, jako nedůvodnou, a to v neveřejném zasedání (viz ust. § 274 tr. ř. in fine).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Bezplatná obhajoba (exkluzivně pro předplatitele)
- Vazba (exkluzivně pro předplatitele)
- Uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie
- Obchodování s lidmi
- Nahlédnutí do policejního spisu (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpor
- Právo EU (exkluzivně pro předplatitele)
- Projednání podmíněného propuštění (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody
- Nevypořádání se s návrhem na položení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU dovolacím soudem
- Zabezpečovací detence (exkluzivně pro předplatitele)